

No m'interessa

"Mireu les notícies de Madrid-Espanya com si foren de Suècia o de Tartària, amb el mateix distanciament, amb la mateixa distància moral. Com si entre ells i nosaltres hi hagueren molts milers de quilòmetres. O simplement una frontera."

Sóc persona addicta a la informació quotidiana, gran consumidor de diaris escrits, parlats o projectats en pantalla, i lector, per escriure, d'un bon grapat de setmanaris. Els setmanaris em salven –inclòs aquest en què escric–, gràcies a Déu i a tots els sants. Em salven, sobretot, els que m'arriben d'això que en diem l'estranger. Altrament ja hauria caigut en la paranoia general del públic del Regne d'Espanya, ja viuria del matí a la nit pensant que no hi ha cosa més important, més substancial per als interessos de la nació, l'estat i els territoris socials i morals adjacents, que el fulletó que ens van repartint a dosis letals i qui sap si ben mesurades. I a mi, el fulletó ja ha deixat d'interessar-me. No solament perquè, com a tal novel·la de múltiples intrigues, està mal construïda i és fàcilment reductible a un grapat de personatges miserables, a uns actors polítics maldestres i a un cor d'acusadors desentonats i passablement histèrics: coses d'escassa consistència narrativa. Sòfocles, o Sherlock Holmes, ho agençaven infinitament millor, i no val la pena perdre el temps en tan vil literatura. No solament, doncs, no m'interessa per la baixa qualitat de la trama i dels actors, sinó per alguna raó més important: després de deixar-m'hi embolicar una mica, pel *morbo* inevitable del fulletó mateix, he decidit que no és el meu fulletó, ni el meu drama, tragèdia, comèdia, novel·la de lladres i serenos o el que siga, no és meu, no és nostre, és d'ells.

A poc a poc, implacablement, un dia i un altre dia, han projectat sobre nosaltres la sensació que tots som igual de miserables, que ells som nosaltres, que la comèdia tràgica és un producte nostre, un problema nostre, que ens ha de penetrar i devastar l'ànima. I a mi, i espere que a molts altres compatriotes d'aquest país del litoral mediterrani per on no passa el Manzanares ni el Guadalquivir, ja se m'han alçat les defenses morals, mentals, nacionals i polítiques. Cada dia, en despertar-me i disposar-me a suportar i assimilar la ració del Gal González Garzón, Aznar Amedo Anguita, etcètera, em deia a mi mateix: mirat'ho a saludable distància, per favor, defensa't, són coses de Madrid, coses d'ells. Ara quan tornen amb Roldán viu o mort, repleguen i amollen no sé què de Guerra i el germà, un tal jutge Moreiras es fa un embolic amb els papers, uns policies es passegen per Bangkok esperant vés i busca què (mai no ens sabrem l'última versió), el ministre de Justícia fa cada dia més cara d'ajusticiat, i altres

amenitats que m'estalvie perquè no cal ser massa cruels... Bé, ara que tot el que tenen per oferir-nos són exemples i escenes d'una sola llarguíssima i penosíssima obra, ara justament, per què han de tenir garantida la *nostra* atenció i la *nostra* assistència al seu teatre?

Si després de quinze anys llargs de prosperitat i democràcia, de ser moderns, exemplars, europeus i aspirants a rics, això és el que ens pot oferir com a espectacle permanent la cultura política espanyola, és cosa ben trista i de ben poca categoria. Veig grans protagonistes de la història del segle XX esdevinguts ombra trista d'ells mateixos, déus caiguts, sinistres aspirants a les cadires de l'Olimp, odis, exabruptes, mentides i males maneres, i sobretot veig un dèficit infinit de les dues coses que fan un país civilitzat i respectable, que són l'eficàcia de l'estat i la pura i simple bona educació. No m'interessen –Roldán Vera Garzón, els diaris de la infàmia, els periodistes estridents, i la Izquierda Unida al PP, i els ministres i ex-ministres dins o fora de la premsa– perquè si accepte que m'interessen, que m'importen, que són part del mateix àmbit civil i nacional meu, de la meua mateixa societat, m'hauré de perdre el respecte a mi mateix. Tinc almenys la petita satisfacció que cap d'ells, cap de tots, no ha ocupat mai un escó amb el meu vot.

Ja em fan molta vergonya alguns dels meus compatriotes de València, però és cosa municipal, de rucs i gent amant del rot, i tot això té poca volada racional i a transcendència moral encara limitada. Les olors que vénen de Madrid són una altra cosa: són "*miasmas mefiticas*", com hauria dit Cavanilles dels mals aires corruptes, i la millor defensa per no ser víctima de la pesta és no respirar aquest aire. O, si això no pot ser, posar-se un mocador amb vinagre davant de la boca. Per convertir una metàfora en un consell higiènic: mireu les notícies de Madrid-Espanya com si foren de Suècia o de Tartària, amb el mateix distanciament, amb la mateixa distància moral. Com si entre ells i nosaltres hi haguera molts milers de quilòmetres. O simplement una frontera. Exactament *com si*. La distància és un dels fonaments de la vida moral. I de moment, per nosaltres, posar distància és una necessitat nacional, un acte de la més legítima i ètica defensa.

Joan F. Mira